

sygn. akt I C 1259/15

WYROK ZAOCZNY

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Michał Rachel

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Donata Szczepaniak

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2015 roku w Ostrowie Wielkopolskim

na rozprawie

sprawy z powództwa Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K.

przeciwko K. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powoda Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. kwotę 310,00 (trzysta dziesięć 00/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 marca 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powoda Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. kwotę 58,30 (pięćdziesiąt osiem 30/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nadaje wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności.

Michał Rachel

UZASADNIENIE

W dniu 9 marca 2015 r. powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. złożył do Sądu Rejonowego w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej K. G. o zasądzenie kwoty 478,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 marca 2014r. oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podał, że w dniu 30 października (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonała przelewu na rzecz powodowej spółki wierzytelności przysługującej cedentowi wobec pozwanej. O przelewie tym pozwana została poinformowana pismem z dnia 30 października 2014r.

Pozwana w dniu 18 stycznia 2014r. zawarła z cedentem umowę pożyczki na kwotę 310,00 zł za pośrednictwem platformy internetowej (...) Pozwana, zgodnie z zawartą umową przed wypłaceniem przez cedenta środków pieniężnych w powyższej wysokości, dokonała weryfikacji swoich danych osobowych oraz akceptacji warunków umowy, realizując przelew weryfikacyjny na rachunek cedenta. W dniu 18 stycznia 2014r. cedent wypłacił pozwanej środki pieniężne. Strona powodowa podniosła, iż uzgodniony i zaakceptowany przez strony umowy pożyczki całkowity jej koszt, który pozwana zobowiązała się zwrócić wynosi 478,16 zł. Zwrot pożyczki miał nastąpić do dnia 22 marca 2014r. W dniu 31 października 2014r. powodowa spółka wezwała pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia pieniężnego.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2015r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana K. G. w dniu 18 stycznia 2014r. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki na kwotę 310,00 zł za pośrednictwem platformy internetowej www.kredito24.pl. W dniu 20 stycznia 2014r. kwota pożyczki przelana została na rzecz pozwanej. Termin zwrotu pożyczki strony umowy określił na dzień 22 marca 2014r.

(dowód: potwierdzenie przelewu, k. 25,

okoliczności niesporne)

Pozwana nie zwróciła pożyczkodawcy kwoty pożyczki w ustalonym terminie.

(okoliczności niesporne)

W dniu 31 października (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonała przelewu na rzecz powodowej spółki wierzytelności przysługującej cedentowi wobec pozwanej.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności, k. 16-18)

Pismem z dnia 31 października 2014r. powodowa spółka poinformowała o powyższym przelewie pozwaną.

(dowód: zawiadomienie z dnia 31 października 2014r., k. 19-19v,

potwierdzenie nadania, k. 20)

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody, które nie budziły wątpliwości sądu i nie były kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Jeżeli pozwana nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W toku niniejszego procesu pozwana zachowała postawę całkowicie bierną. Nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c.

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu w zakresie wysokości dochodzonej należności, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Wierzytelność będąca przedmiotem powództwa w niniejszej sprawie została przez powoda nabyta w drodze przelewu. W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W niniejszej sprawie powodowa spółka dochodziła od pozwanej należności z tytułu zawartej między (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a pozwaną umowy pożyczki z dnia 18 stycznia 2014r.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W toku niniejszego postępowania powodowa spółka dochodziła od pozwanej 478,16 zł. Jak wynika z uzasadniania pozwu kwota ta stanowi „uzgodniony i zaakceptowany przez strony umowy pożyczki całkowity jej koszt, który pozwana zobowiązała się zwrócić”.

Podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu cywilnym formułuje przepis art. 6 k.c. Zgodnie z treścią powyższego przepisu, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten wyraża zatem dwie ogólne reguły: pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułę, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu, jest regułą w znaczeniu materialnym wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym, kto powinien przedstawiać dowody. W myśl bowiem art. 232 zd. 1 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie zatem z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6–7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1–2, s. 204; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97, Prok. i Pr. 1999, nr 11–12, poz. 38).

Mając na uwadze treść powyższych przepisów podnieść więc należy, iż to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące.

Jak wskazano wyżej, w toku niniejszego postępowania powód dochodził należności w łącznej wysokości 478,16 zł. Jednakże z uzasadnienia pozwu wynika jedynie, iż kwota udzielonej pożyczki wynosiła 310,00 zł, natomiast powodowa spółka w żaden sposób nie wskazała, jakie inne – poza kwotą kapitału pożyczki – należności wchodziły w skład należności objętej pozwem. Czynności strony powodowej ograniczyły się wyłącznie do stwierdzenia, iż – jak wskazano wyżej – kwota 478,16 zł stanowi „uzgodniony i zaakceptowany przez strony umowy pożyczki całkowity jej koszt, który pozwana zobowiązała się zwrócić”.

Podkreślenia wymaga, iż wysokość dochodzonej należności w żaden sposób nie wynika z dołączonej do pozwu umowy ramowej pożyczki nr (...) (k. 21-23v akt), albowiem określa jedynie ogólne warunki udzielania pożyczek pieniężnych przez cedenta. Jednocześnie zauważyć należy, iż wydrukowana łącznie z umową ramową pożyczki faktura nr (...) z dnia 16 grudnia 2013r. dotyczy innej pożyczki, tj. na kwotę 500,00 zł i wypłaconej w dniu 16 grudnia 2013r.

Dodać należy także, iż zarządzeniem z dnia 16 czerwca 2015r. zobowiązano pełnomocnika powoda do wskazania w terminie 1 tygodnia, jakie poszczególne należności składają się na kwotę objętą pozwem i w jaki sposób zostały naliczone. Zarządzenie to doręczone zostało pełnomocnikowi powoda w dniu 22 czerwca 2015r., jednakże w żaden sposób nie ustosunkował się on do jego treści.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał roszczenie strony powodowej za uzasadnione wyłącznie w zakresie kwoty 310,00 zł. Odsetki od tej kwoty zasądzone zostały, zgodnie z żądaniem, od dnia 23 marca 2014r. W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt I wyroku.

Powództwo dalej idące podlegało oddaleniu (pkt II wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., mając na względzie, iż strona powodowa poniosła koszty w łącznej wysokości 90,00 zł (nie zostało dołączone potwierdzenie uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa) oraz że wygrała proces w 64,83 % (pkt III wyroku).

Sąd w pkt IV sentencji wyroku na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Michał Rachel